Υπουργείο Οικογένειας για την «οικογενειακή πολιτική, κοινωνική στήριξη και ισότητα»

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Αυγούστου, 2023

Στον κόσμο του γάμου και της οικογένειας, όταν η «ισότητα» υποστηρίζει τα συναισθήματα και τις ιδιαίτερες προτιμήσεις κάποιων ενηλίκων, οδηγεί πάντα στην ανισότητα τους πιο αδύναμους, τις γυναίκες και τα παιδιά.

Με τη σύσταση του νέου **Υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας,**

της γενικής Γραμματείας Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με αρμοδιότητες τα θέματα **οικογενειακής και δημογραφικής πολιτικής,** κοινωνικής στήριξης και **ισότητας φύλων,** έρχεται στην επικαιρότητα και η περίφημη **υπόσχεση εφαρμογής εκ μέρους της πολιτείας της πολιτικής για την «ισότητα των διαφόρων μορφών οικογένειας».** [1,2]

Πώς εννοείται η ισότητα; Τί συνεπάγεται η καθιέρωσή της; Τί συμβιβασμοί θα γίνουν και ποιο είναι το τίμημα που θα πληρώσουν οι αδύναμοι, κυρίως τα παιδιά και οι ανυποψίαστες γυναίκες; Από ότι φαίνεται ο τρόπος που θα επιτευχθεί η ισότητα θα είναι ανατρεπτικός, προκειμένου να ικανοποιήσει τις βεβιασμένες, μη φυσικές επιλογές συγκατοίκησης.

Ο θεσμός του γάμου, που ήταν κάποτε η ποιο φιλική ανθρώπινη σχέση για τα παιδιά, στο όνομα της «ισότητας» επαναπροσδιορίζεται. Τα ομόφυλα ζευγάρια που στην αρχή ζήτησαν την ισότητα για θέματα κληρονομιάς, φορολογίας, ασφαλιστικής και συνταξιοδοτικής κάλυψης, τώρα επιδιώκουν τη ισότητα στο γάμο και στην απόκτηση παιδιών... **Όταν όμως το θέμα αγγίζει την οικογένεια τότε τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνεται.**

Ο αλλοιωμένος ορισμός του «γάμου» ως ομόφυλης σύζευξης «αγάπης» παρασύρει και τον ορισμό της γονεϊκότητας εφόσον ο γάμος είναι ένωση με πρόθεση την δημιουργία παιδιών και οικογένειας. Με δικαστικές αποφάσεις το ένα κράτος μετά το άλλο στα πλαίσια του «όλες οι μορφές οικογένειας είναι ίσες» υποστηρίζουν το ψεύδος πως τα παιδιά μπορούν να έχουν «δύο μητέρες» ή «δύο πατέρες» κατά τη γέννησή τους και φτάνουν να θεωρούν τους όρους «μητέρα» και «πατέρας» αντισυνταγματικούς.

Για το χατίρι της ομόφυλης γονεϊκότητας φαίνεται πως αλλάζει και ο ορισμός της στειρότητας.[3] Ο ορισμός της υπογονιμότητας ή στειρότητας ήταν ως τώρα «12 μήνες επαφών χωρίς προφύλαξη που δεν οδηγούν σε κύηση ή γέννηση τέκνου». **Στα ομόφυλα ζεύγη υπάρχει αξεπέραστο βιολογικό εμπόδιο στην απόκτηση παιδιών. Όσα χρόνια και αν έχουν «επαφές» τα ομόφυλα ζεύγη δεν υπάρχει περίπτωση να τεκνοποιήσουν…** Δεν είναι διαθέσιμα και τα δύο είδη κυττάρων που απαιτούνται, ωάριο και σπερματοζωάριο ούτε και η επαφή τους γίνεται ποτέ αποτελεσματική. Ενώ λοιπόν υπάρχει θέμα μη αποδοτικής «ένωσης», πρέπει στα πλαίσια της «ισότητας» να τακτοποιηθεί η ασφαλιστική κάλυψη της «θεραπείας» αυτής της «υπογονιμότητας». **Για το χατίρι των ομόφυλων ζευγών**

αλλάζει και ο ορισμός της «στειρότητας». Καθώς τα άτομα δεν είναι στείρα από έλλειψη βιολογικής ικανότητας αλλά καθίστανται στείρα από την ατελέσφορη διαδικασία συνεύρεσης, τώρα θα χαρακτηρίζεται ως στειρότητα «η αδυναμία ενός ατόμου να αναπαραχθεί **είτε ως άτομο, είτε με τον σύντροφό του** χωρίς ιατρική παρέμβαση».

Η απόκτηση παιδιών από τα ομόφυλα ζεύγη εκτός από τη περίπτωση που αναλαμβάνουν ήδη γεννημένα παιδιά, **απαιτεί τη χρήση αναπαραγωγικών τεχνικών, χρήση δοτών γενετικού υλικού ή/και χρήση ξένης μήτρας.** Οι γνωστές τηλεπροσωπικότητες που διατείνονται πως έκαναν παιδί με ομόφυλο σύντροφο απλά ψεύδονται δημοσίως. Τα ασφαλιστικά ταμεία με βάση τον νέο ορισμό της υπογονιμότητας και στα πλαίσια της «ισότητας», θα κληθούν να καλύψουν οικονομικά τις διαδικασίες εξωσωματικής γονιμοποίησης (IVF) για ομόφυλα άτομα και για άγαμους άνδρες και γυναίκες που αποφάσισαν να κάνουν μονογονεϊκή οικογένεια και επιπλέον ίσως κληθούν να καλύψουν και τη δωρεά γαμετών και τη παρένθετη μητρότητα.

Είναι άξιο προσοχής πως σήμερα που η επιστημονική σκέψη διαποτίζει όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής, στο θέμα της ομόφυλης σύζευξης καταστρατηγείται η λογική από ένα ιδεολογικό ρεύμα. Ονομάζονται «οικογένειες» οι άτυπες συγκατοικήσεις, δικά τους τέκνα όσα έγιναν με ξένο γενετικό υλικό, «άνδρας ή γυναίκα» αυτοί που δεν έχουν τις βιολογικές προϋποθέσεις, «δικαίωμα» αυτό που δεν επιτρέπουν καν οι προδιαγραφές και «υπογονιμότητα», η τεκμηριωμένη γονιμότητα που όμως αρνείται να ακολουθήσει τους κανόνες αναπαραγωγής. **Και όλα αυτά για να αρθούν οι κοινωνικοί και οικονομικοί φραγμοί και να επιδοτηθεί η ασφαλιστική κάλυψη σε ιατρικά και κοινωνικά επικίνδυνες υπηρεσίες.**

Γιατί όμως έχουμε αυτή τη θέση;

Τα φάρμακα «γονιμότητας» που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ωαρίων και η διαδικασία ανάκτησή τους (για χρήση στη «δωρεά» ωαρίων και στην εξωσωματική γονιμοποίηση), ενέχουν **κινδύνους για τη γυναίκα όπως το «σύνδρομο υπερδιέγερσης ωοθηκών»** μια υποαναφερόμενη, απειλητική για τη ζωή κατάσταση που μπορεί να προκαλέσει εγκεφαλικό επεισόδιο, συστροφή ωοθηκών, πολυοργανική ανεπάρκεια και ψυχολογική επιβάρυνση.

Δεν είναι μόνο οι γυναίκες, αλλά και για τα παιδιά υπάρχουν σοβαρές επιπτώσεις όταν γεννιούνται μέσω της εξωσωματικής. Τα παιδιά εμφανίζουν συχνότερα προωρότητα, χαμηλό βάρος γέννησης, εγκεφαλική παράλυση και άλλες καταστάσεις που οδηγούν σε εισαγωγές στη ΜΕΘ και μεγαλύτερη παραμονή στο νοσοκομείο. Μια μελέτη του 2021 κατέληξε ότι «τα παιδιά που γεννήθηκαν με

τεχνολογία υποβοηθούμενης αναπαραγωγής (ART) είχαν στατιστικά σημαντικά χειρότερα αποτελέσματα στη λειτουργία και τη δομή της αριστερής κοιλίας». Ειδικότερα, «τα παιδιά που συνελήφθησαν με ART είχαν αυξημένη αρτηριακή πίεση και παθολογικές αλλαγές στη δομή και τη λειτουργία της αριστερής κοιλίας σε σύγκριση με τα παιδιά που είχαν συλληφθεί φυσικά». Για τα κατεψυγμένα έμβρυα που χρησιμοποιούνται στην εμβρυομεταφορά της εξωσωματικής, άλλη μελέτη κατέληξε ότι είχαν περισσότερες από διπλάσιες πιθανότητες να αναπτύξουν καρκίνο στην παιδική ηλικία, ιδιαίτερα λευχαιμία και νευροβλάστωμα, έναν τύπο καρκίνου του εγκεφάλου.

Εκτός από τους κινδύνους και τις επιπλοκές για το παιδί και τη μητέρα, η εξωσωματική είναι μια δαπανηρή διαδικασία με υψηλό ποσοστό αποτυχίας. Από τα πιο πρόσφατα δεδομένα του CDC για το 2020, βλέπουμε ότι στις ΗΠΑ έγιναν 326.468 κύκλοι εξωσωματικής που είχαν ως αποτέλεσμα 75.023 γεννημένα ζωντανά βρέφη. Κάθε χρόνο γίνονται παγκοσμίως 3 εκ. προσπάθειες εξωσωματικής. Αν υποθέσουμε πως χρησιμοποιούνται το ελάχιστο 4-5 γονιμοποιημένα ωάρια (δηλ. μικροσκοπικά ανθρωπάκια), μιλούμε για χρήση 3x5=15 εκ. μικροσκοπικών εμβρύων.[(4)] Εξ αυτών γεννιώνται μόνο 750.000 παιδιά το έτος. Τα λοιπά «χάνονται», πεθαίνουν. Οι θάνατοί τους οφείλονται στην επιλογή των υγιεστέρων, στην προτίμηση φύλου, σε αδυναμία εμφύτευσης, στις επιλεκτικές «μειώσεις» ή επειδή τα παιδιά είναι ανεπιθύμητα και εγκαταλείπονται στην κατάψυξη**. Όλη αυτή η διαδικασία έχει ένα ψυχολογικό, βιολογικό και ανθρώπινο κόστος. Έχει όμως και πνευματικό κόστος καθώς οφείλουμε να σεβόμαστε την ανθρώπινη ζωή ως εικόνα Θεού εξ άκρας συλλήψεως και να μην τη 'ξεφορτωνόμαστε' ελαφρά τη καρδία όταν είναι μικρή και αδύναμη. Έχει βέβαια και οικονομικό κόστος**. Ένας μόνο κύκλος εξωσωματικής γονιμοποίησης, που ορίζεται ως διέγερση των ωοθηκών, απόκτηση ωαρίων και μεταφορά εμβρύου, συντηρητικά εκτιμώμενος κοστίζει πολλές χιλιάδες ευρώ. [(5)]

Είναι φανερό από τα ανωτέρω πως στην όλη διαδικασία δεν λαμβάνονται πουθενά υπόψιν οι ανάγκες του παιδιού, η ασφάλειά του κατά τη διαδικασία της εξωσωματικής, ούτε οι κίνδυνοι της παρένθετης μητρότητας, ή από τη λήψη των ωαρίων των «δοτριών». **Αντίθετα τα παιδιά που παράγονται από τα συμβόλαια παρένθετης μητρότητας υφίστανται ποιοτικό και ποσοτικό έλεγχο**: Περνούν από επιλογή φύλου, εγκαταλείπονται σε περιπτώσεις αναπηρίας ή πληθώρας ή απλά αν αλλάξουν οι «πελάτες» γνώμη. Τις περισσότερες φορές, αυτά τα παιδιά που παράγονται με διαδικασίες εμπορίου νιώθουν την αιφνίδια και πλήρη διακοπή του φυσικού δεσμού μεταξύ αυτών και της γυναίκας που τα γέννησε, καθώς **είναι προαποφασισμένος ο αποχωρισμός τους από εκείνη και τον ένα ή και τους δύο βιολογικούς γονείς τους.** Αυτό αποτελεί ευθεία παραβίαση της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του ΟΗΕ για το παιδί.

Οι 12 εβδομάδες αμέσως μετά τον τοκετό είναι η περίοδος όπου το μωρό προσαρμόζεται στη ζωή εκτός μήτρας **και δημιουργείται ένας ζωτικός σύνδεσμος** ανάμεσα σε αυτό και τη μητέρα του έστω κι αν είναι σωματικά ανεξάρτητοι. Επιπλέον, **αποκτώνται τα οφέλη από το θηλασμό,** τα οποία είναι σημαντικά και απόλυτα τεκμηριωμένα τόσο για το βρέφος όσο και για τη μητέρα. Δεν είναι μόνο η στέρηση του γάλακτος ως τροφής, αλλά ο αποχωρισμός του βρέφους από τη μάνα έχει αρνητική επίδραση στη γαλουχία, στην ανάπτυξη συναισθηματικών δεσμών και την αίσθηση ασφάλειας του παιδιού. Ήδη τα μεγάλα Νοσοκομεία του εξωτερικού άρχισαν να σκαρφίζονται εναλλακτικές διαδικασίες θηλασμού για το παιδί από παρένθετη μητρότητα, που τάχα είναι ισότιμες με τον φυσικό θηλασμό.

Η παρένθετη μητρότητα με χρήση εξωσωματικής είναι εξαρχής επικίνδυνη για τη μητέρα και συνεπώς και το βρέφος της, πρόκειται δηλ. για εγκυμοσύνες υψηλού κινδύνου. Οι παρένθετες κυήσεις είναι πιο πιθανό να καταλήξουν σε καισαρική τομή, διαβήτη κύησης, υπέρταση ή προεκλαμψία, εκτεταμένη χρήση αντιβιοτικών, προδρομικό πλακούντα και άλλες απειλητικές για τη ζωή επιπλοκές όπως η επιλόχεια κατάθλιψη.

Πέρα των ανωτέρω που αφορούν προβλήματα σωματικής υγείας, αξίζει να σημειωθεί πως στη ομόφυλη γονεϊκότητα υφίστανται και ηθικά ζητήματα [(6)] **:**

- Η γυναίκα και ειδικότερα η μήτρα της (ως παρένθετη μητέρα) γίνονται αντικείμενα-θύματα εμπορικής εκμετάλλευσης.
- Τα παιδιά δεν δημιουργούνται μέσα από διαδικασία αγάπης και σωματικής επαφής αλλά είναι προϊόντα παραγγελίας σε εργαστήριο και διατίθενται με εμπορικές διαδικασίες.
- Από τη πρώτη στιγμή της ζωής τους χάνουν το δικαίωμά τους να μεγαλώνουν με το πατέρα ή τη μητέρα τους και θα μεγαλώσουν εξ΄ορισμού χωρίς ένα είδος γονέα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται από άποψη παιδαγωγικής και ψυχολογίας.

Μετά από τα ανωτέρω, φαίνεται πως όσο και αν στη κοινωνία μας γίνεται αγώνας για δημιουργία υπουργείων «ισότιμων οικογενειών» και όσες ρυθμίσεις και επιδοτήσεις και αν υπάρξουν προς την ομόφυλη γονεϊκότητα ή τη μονογονεϊκότητα, αυτές είναι οι λάθος επιλογές που θα φέρουν δυστυχία στα παιδιά και την οικογένεια. Η νομοθετική ρύθμιση του ομόφυλου γάμου, η οικονομική τακτοποίηση επεμβάσεων τύπου εξωσωματικής, η στήριξη της παρένθετης μητρότητας και των διαδικασιών ομόφυλης γονεϊκότητας, είναι προτάσεις που οδηγούν σε σοβαρά προβλήματα. Το οικονομικό κόστος είναι υπαρκτό και μεταφέρεται στους φορολογούμενους αλλά πέρα από αυτό, οι διαδικασίες «γονιμότητας» που προσφέρουν «ισότητα» στη ομόφυλη οικογένεια,

στην πραγματικότητα ικανοποιούν μόνο τα εγωιστικά αισθήματα των μεγάλων και εγκυμονούν πραγματικούς κινδύνους για τις γυναίκες και τα παιδιά. **Είναι λυπηρό ότι στιγματίζεται και περιφρονείται συστηματικά η επιλογή της εγκυμοσύνης, η απόκτηση παιδιών, η πολυτεκνία, η δημιουργία παραδοσιακής οικογένειας ενώ παρέχονται τόσοι πόροι από τη πολιτεία για διαδικασίες επικίνδυνες και αμφισβητούμενες.**

Παραπομπές:

1. https://www.kathimerini.gr/economy/562493773/poies-armodiotites-pernoyn-sto-neosystato-ypoyrgeio-oikogeneias/

2. https://www.newsbreak.gr/politiki/477054/ypoyrgeio-loatki-stin-proedria-tis-kyvernisis/

3. https://cbc-network.org/2023/06/our-letter-of-opposition-to-cas-sb-729/?mc_cid=0b18e23453&mc_eid=b6c980d475

4. https://healthpharma.gr/epistimonika/icmart-pano-apo-12-ekat-mora-echoyn-gennithei-me-exosomatiki/

5. https://maternacare.gr/yphresies/timokatalogos/

6. https://thefederalist.com/2023/06/14/california-bill-would-make-insurance-fund-unlimited-attempts-to-create-motherless-and-fatherless-children/

(Πηγή: «Μαμά Μπαμπάς και Παιδιά»)